

Казвам се Йорданка, от Раковски, Пловдивско. По душа съм творец - обичам да създавам разни работи - рисувам, режа, лепя, шия, плета. Обичам да снимам, да чета, да спортувам. Хубаво ми е, когато съм до морето и в планината. Завършила съм текстилен техникум, после електронно-изчислителна техника (средно специално) и накрая институт "Делта" Пловдив - вътрешен дизайн. Имам дъщеря, която е наследила от мен любовта към изкуството. С нейното име (Мая) съм създавала страничка във фейсбук, в която се опитвам да споделям себе си и нещата, които ме вълнуват - *Страничката на Мая*.

Много се радвам и гордея с паното си на Ботев, което съм изработила изцяло от морски камъчета - доколкото ми е известно, само един българин досега го е изобразил по този начин.

За мен всеки ден е изпълнен с хубави моменти, но един от най-хубавите е когато станах майка. Същевременно раждането на дъщеря ми е и най-трудното нещо, което съм преживявала.

Мечтая да живея на по-спокойно място и да изпълня "мисията си", поради която съм на земята.

Обичам живота - за мене той е дар, възможност, творчество.

Най-красивите гледки за мен са тези, които като видя, се забравям - изгрев, залез, море, небе, обсипано със звезди...

Хората, от които съм получила най-голяма подкрепа са баба ми и майка ми, които ми помогнаха да се оформя като личност, а също така ми помогнаха в отглеждането на дъщеря ми, за което съм им безкрайно благодарна!

Онова, което искам да променя в себе си е това да не съм толкова спонтанна и понякога наивна.

Вярвам, че съм намерила призванието си. А то е да помагам с каквото мога на нуждаещите се и да творя моите си неща - да рисувам, да снимам, да лепя камъчета.

Онова, което може да ме накара да се усмихна са дребни на вид неща - цветете, животинче, нещо истинско.

Посланието, което искам да отправя е да не бъдем тесногръди. Да не отхвърляме и да не заклеймяваме нещо, само защото не го разбираме. Да бъдем малко по-съпричастни, човечни и толерантни, да не си затваряме очите, когато ни молят за помощ. Да живеем, а не само да съществуваме, да търсим промяната, да следваме сърцето и мечтите си, да се наслаждаваме на всяка глътка въздух, да ценим всичко, което ни е дадено!

*Интервюто е публикувано за първи път в блога „**ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ**“, ето тук:*

<http://www.oneofusshares.com/2015/08/blog-post.html>

на 5 август 2015 г.

Йорданка е родена в градчето Раковски, на 23 км. от Пловдив. Детството ѝ минава в село Баня — Карловско, където се зараждат първите ѝ трепети към красотата и магията на изобразителното изкуство. От малка започва да създава разни неща — рисува, реже, лепи, шие, плете. Снимките, книгите и спорта са неизменни нейни приятели. Има огромното желание да учи в художествената гимназия, но в последствие завършва текстилния техникум в Пловдив. Много по-късно се дипломира със специалност вътрешен дизайн, в института “Делта” в същия град. Йорданка Ружина - вълшебното единство на прозаичните неща!

Живее няколко години в Атина. През последните години се занимава с благотворителност — участвала е в благотворителни изложби в помощ на болни сънародници и деца в неравностойно положение. Взима ежегодно участие и в Международния благотворителен коледен базар, организиран от филантропичната организация “Приятели на децата. Има периодични художествени занимания с децата от Българско неделно училище “Паисий Хилендарски” — Атина, с които изготвят картички, мартенички, празнични украси. За всеки голям български празник българската общност в Атина организира тържества с участие на децата от българските училища, самодейци и гостуващи български творци, като за целта се наема театрална сцена, където декорите и украсата са дело на Йорданка. Тя е и сред творците в КДК “Нов живец” — Атина, общност за творческа изява на наши сънародници, живеещи и работещи в гръцката столица. През 2016 г. Йорданка Ружина става член на групата за литература, наука и изкуство към UNESCO (Пирея и острови), като на международна изложба е отличена с грамота от Съюза към UNESCO.

Интересът към вечния материал – камъчетата, които ползва за мозайки - е наследство от баща ѝ, който е строител-мозайкаджия. Вероятно мозайките, дело на неговите ръце, са изглеждали вълшебни в детските очи и са определили предпочитанията на един раждащ се творец. Първата творба на Ружина по техниката на мозайката е портретът на Ботев, който сътворява “на един дъх” с много трепет. Когато е завършен и поставя снимка на творбата в страницата си във Фейсбук, остава изненадана от огромния интерес от познати и непознати — поздравяват я, разпитват, споделят. Впоследствие разбира, че досега само един българин го е изобразил по този начин — 83 годишният Чавдар Николов от Самоводене.

Този успех поставя началото на серия творби с камъчета и мозайка от мрамор, колекция пана, която може да видите в нейната Фейсбук страница “Yordanka Pebble Art”.

